

Den autentiske rejse: Udvikling på kærlighedens vej

Kære venner,

Alle åndeligt søgende deler et fælles mål, som er selv-transformation. Mange spirituelle retninger taler om afhængighed af en Guru, men transformation er umulig, når vi stadig er afhængige af andre. Det er kun når vi påtager os et personligt ansvar og siger "Jeg må handle selv," at transformation bliver mulig. Afhængighed selv af Gud er "at give bolden videre".

Hvis jeg holder min Guru (min åndelige vejleder) eller nogen anden ansvarlig for min udvikling eller transformation, vil denne transformation ikke kunne ske. Årsagen er simpel: Gud og Guru har allerede gjort hvad der var nødvendigt. Det er nu min opgave, som søgende, at erkende hvad der er mig givet i form af et frø i mit hjerte og samtidig at identificere det og tillade dette frø at spire og blomstre. At lade det afhænge af skæbnen er endnu mere nytteløst - selvom det er rigtigt, at vi på en måde selv har skabt vores egen skæbne gennem karma.

Når vi har et stærkt ønske om at transformere os selv, finder vi at spiritualitet (især i den indiske tradition) taler om Karma, Jnana eller Bhakti Yoga - handlingens,

visdommens og hengivenhedens Yoga. Vores vej i Heartfulness er virkelig en smuk sammensmeltning af alle disse tre. Men alligevel, selv når vi rejser på en sådan sti, observerer vi mange faldgruber undervejs, fordi vi lægger for meget vægt på Karma og Jnana . Når de overdrives, står de i modstrid med subtiliteten på denne vej.

I har måske hørt om brahminere, der er faldet fra åndelige højder for at blive brahm-rakshashas, og yogier der falder fra store højder for at blive yog-bhrasht. Deres rejse i Yoga er ufuldstændig af utallige grunde. Jnani'er og karmi'er kan falde, men har du nogensinde hørt om en falden bhakta, en hengiven? Udtrykket bhakti- brasht kan ikke opstå, fordi en bhakta bliver der taget vare på af Herren. Herren vil beskytte enhver, der har nået saranagati, det vil sige, en der virkelig har overgivet sig med uimodståelig beundring. Problemerne begynder først, når vi anser os selv for karta (den der handler). Ingen bhakta har nogensinde oplevet et åndeligt fald; det kan simpelthen aldrig ske. Hvis det nogensinde skulle se ud til at ske, indikerer det kun en mangel på ægte bhakti eller saranagati.

Herren vil beskytte enhver, der har nået saranagati, det vil sige, en der virkelig har overgivet sig med uimodståelig beundring. Problemerne begynder først, når vi anser os selv for karta (den der handler). Ingen bhakta har nogensinde oplevet et åndeligt fald; det kan simpelthen aldrig ske.

Da jeg først blev introduceret til Sahaj Marg, stillede min preceptor, søster Draupadi, mig et grundlæggende spørgsmål: "Aap kyun meditation karana chahate ho?" som betyder "Hvorfor vil du meditere?" "Jeg søger Gud," svarede jeg. I dag, når jeg reflekterer over nogle af mine personlige holdninger, er jeg kommet til at forstå tingene anderledes og indse, hvor meget jeg tog fejl dengang. Selv om de fleste af os siger, at vi søger efter Gud, så lyder dette nærmest utrolig morsomt i mine ører. Mindre ting er muligvis ikke synlige for vore øjne, men hvordan kan vi gå glip af et væsen, der omfatter alt? Og ovenikøbet ikke se det, når det er overalt. Ligesom en fisk ikke har nogen idé om det hav, den er i hele sit liv. Og omvendt forestiller vi os Gud som en dimension af uendeligheden og bliver forvirret, da vi aldrig har set og heller ikke kan forestille os de yderste ender af

Hvordan blev vi adskilt fra Ham til at begynde med, så det nu er nødvendigt at søge efter Ham? For at genoprette den tabte forbindelse, skal vi identificere og fjerne de faktorer, der forårsagede adskillelsen. Dette er begyndelsen på den autentiske rejse.

eksistensen. Guddommelighed antager endnu større usynlighed på sine uendelige niveauer.

Selvom jeg begynder at søge Ham, hvordan kan jeg forstå uendeligheden med min begrænsede opfattelse, medmindre der er en vis grad af søgning fra Hans side? Uendeligheden er uden for vores forståelse - hvordan kan man forstå, at den er mindre end det mindste og større end det største? Endnu en anden vanskelighed opstår fordi det grove aldrig kan sætte pris på det subtile. Så ideen om saranagati med ærbødighed og ærefrygt er den eneste vej og mulighed:

वो दिल कहां से लाऊं, जो तुझे पहचाने !

Hvordan forbereder jeg et hjerte, der kan genkende dig?

Ud over alt dette har vi en grundlæggende gåde at løse: Hvordan blev vi adskilt fra Ham til at begynde med, så det nu er nødvendigt at søge efter Ham? For at genoprette den tabte forbindelse, skal vi identificere og fjerne de faktorer, der forårsagede adskillelsen. Dette er begyndelsen på den autentiske rejse. Forestil dig at du er på stranden og nyder de dansende bølger. Men du kan ikke se vandet i havets dyb, fordi du kun kan se overfladebølgerne. Selv bølgerne bliver ved med at spørge: "Hvor er havet?" De er også rastløse i deres søgen. I det øjeblik de standser op og ophører, bliver overfladens bølger et med havet, og der er klarhed.

Bølgerne glemmer, at deres oprindelse er havet - at de stammer derfra og de vil forenes igen. For at bølgerne og havet kan forenes, er nøglen at bremse op, at ophøre og blive helt stille. Det ultimative ophør er døden. Så hvis vi i det mindste

kan efterligne og tilegne os egenskaberne ved døden, blive til levende døde, så vil accept automatisk fødes i vores hjerter. Nu kan det lykkebringende øjeblik hvor vi er et med det oprindelige Ocean begynde, et stade, der ligner den oprindelige Samadhi tilstand. Fysisk død løser ikke problemet. Faktisk forbliver problemet tilsløret for vores subtile kroppe, og fødsels- og døds cyklussen fortsætter i det uendelige.

Kunsten at ophøre, at forsvinde, at dæmpe sig selv i kærlighed til den elskede, er bhakti. Det er netop når vi transcenderer os selv at løsningen findes.

जब मैं था तब हरि नहीं, अब हरि है मैं नाही ।
सब अँधियारा मिट गया, दीपक देखा माही । ।

Da 'jeg' var der, var Herren der ikke;
nu 'er' Herren og 'jeg' er ikke.

Alt mørket blev mindre, da jeg så lyset indeni.
'Jeg'-illusionen er mørket, der forhindrer vores vision af Herren.

Når Han er til stede i hjertet, er der kun lys, og vores egen tilstedeværelses
mørke forbliver fraværende.

Den sidste bevidsthedsgrænse er total guddommeliggørelse. Højderne og dybden af bevidsthed findes i oceanet af bevidstheden selv. Når vi forstår så meget, indser vi betydningen af vores elskede Babujis gennemtrængende spørgsmål: "Hvad understøtter denne bevidsthed?"

Så hvis vi i det mindste kan efterligne og tilegne os egenskaberne ved døden, blive til levende døde, så vil accept automatisk fødes i vores hjerter. Nu kan det lykkebringende øjeblik hvor vi er et med det oprindelige Ocean begynde, et stade, der ligner den oprindelige Samadhi tilstand.

Det er kun når vi benægter kærligheden og det sublime, at vi mister visionen om højderne og dybderne af vores eget væsen for således at blive ladet tilbage med et snævert bevidsthedsbånd.

Ingen er fattigere end den person, der har mistet sit indre kompas, eller hvis indre kompas er fokuseret i en retning, der er diametralt modsat det guddommelige. Bhakti - den intense kærlighed til den elskede – udjævner følelsernes stigende og faldende bølger om at være og blive, til en ensartet homogenitet af guddommelighed. Og omvendt er det bevægelsen væk fra bevidstheden om den elskede, der bringer smerte og elendighed.

Den jødiske tradition er ret specifik i sin definition af 'synd' som alt der afviger fra det, der er værd at tilbede. Babuji siger at utaknemmelighed er synd. Det er netop

*Bhakti - den intense kærlighed til den elskede
- udjævner følelsernes stigende og faldende
bølger om at være og blive, til en ensartet
homogenitet af guddommelighed. Og omvendt
er det bevægelsen væk fra bevidstheden om den
elskede, der bringer smerte og elendighed.*

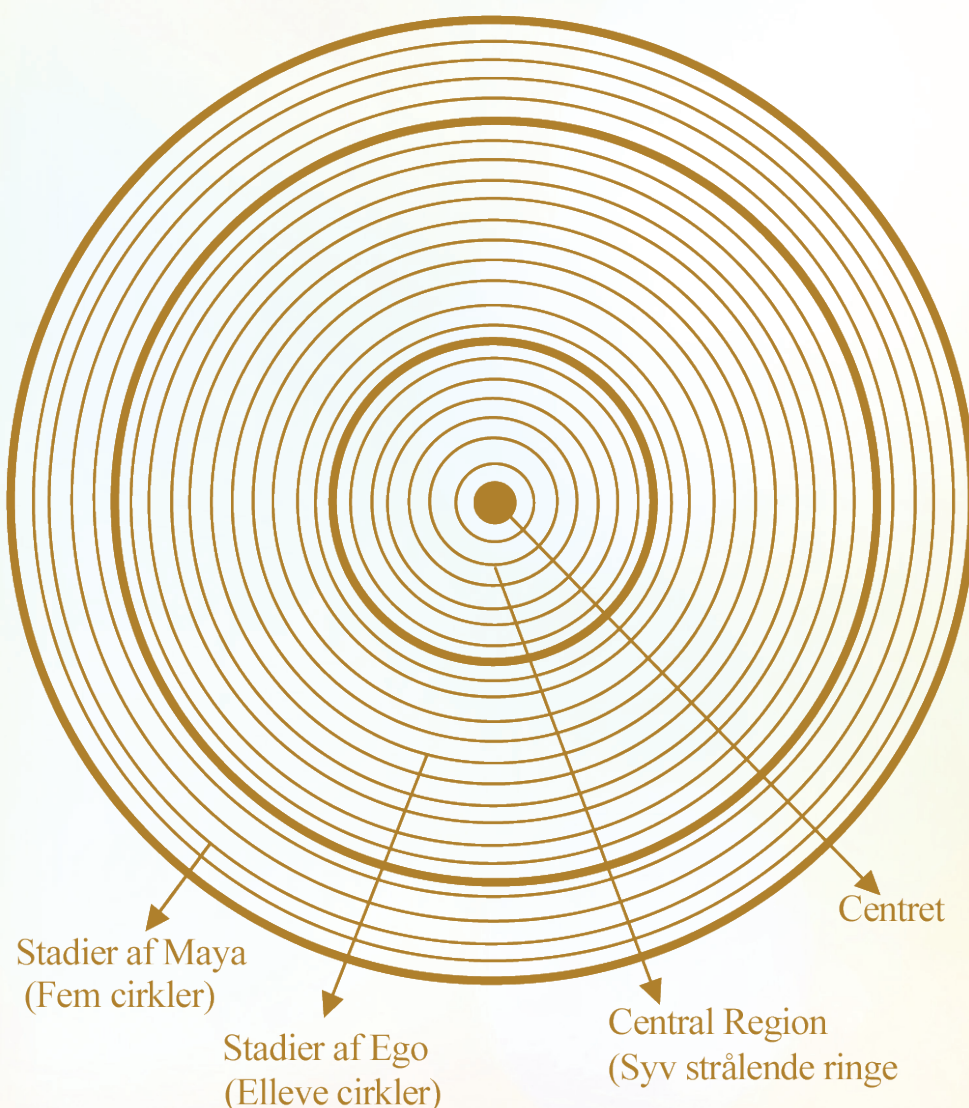

når vi bliver utaknemmelige, at forskellige udslag af afvigelser fra det virkelige forhold begynder. Utaknemmelighed er begyndelsen på afvigelse (vildfarelse); derfor er det synd. Kærlighed er nu ikke-eksisterende, og så slutter forholdet. Men hvor vil du gå hen når forholdet afsluttes? Forestil dig, hvis en bølge blev spurgt, "Kære og mægtige bølge, hvorledes vil du gå væk fra dette Ocean?"

Fra dette perspektiv, er enhver afvigelse, hvor vi identificerer vores bevidsthed med verdslige ejendele, kroppen, sindet, intellektet og ego, beslægtet med at afvige fra centeret, fra livets kilde, fra atman. Vi ser den smukke måde hvorpå Babuji har forenklet denne identifikation af at være knyttet til maya og ego, repræsenteret

med en diagrammatisk gengivelse i Sankhya-stil af 23 cirkler. I dette diagram er de cirkler der repræsenterer maya kun 5, mens de for egoet er 11. Dette viser tydeligt, at det er egoet, ahankar, der driver os ud mod omkredsen og væk fra centrum. Ahankar er en langt kraftigere forhindring end maya. Dette er en form for illusion.

Vismanden Patanjali kalder det bhranti-darshan, hvilket betyder misforståelse. Jeg er ikke imod erhvervelse af verdslige objekter, men at identificere os selv med

Marchen mod Friheden

ydre velstand og ejendele er en afspejling af indre daridrata (fattigdom). En sådan ydre rigdom skaber kun bhranti, hvilket betyder illusion eller usikkerhed. Livet fortsættes med en fejlslutning forårsaget af denne identifikation. Selv de bedste blandt os kan ikke klare at indse denne virkelighed. Et liv ført i skyggen af en sådan illusion, uvidenhed, mørke og ubevidsthed er som at leve i helvede, hvorimod et liv ført med klarhed, uskyld og munterhed er et himmelsk liv. Dette er skønheden ved bhakti og hvad det fører med sig. Den dag vi bliver virkelig trætte af at leve et liv i mørke, erklærer vi i ren frustration, ”Fremover vil jeg leve et liv der fremmer de indre værdier.”

Det er begyndelsen på ophøret af bølgerne på havets overflade. De konflikter, der opstår som følge af den daglige indsats for at opfylde alle mulige slags krav kan blive en slags tapasya eller bod. Hvis det bliver tapasya, så er vi sikre på at bevæge os fra at opfylde vores pligter til at udføre disse pligter med kærlighed for den Elskedes skyld. Og denne livsbane kan yderligere modnes til ren og pletfri bhakti.

Bhakti betyder også at leve et liv med en klar bevidsthed og i fuld forståelse om at gennemgå alle livets modsætninger med accept. Meditation er ikke kun en mental aktivitet, men noget der transcenderer sind og krop.

Mange klager over, at deres meditation ofte er afsporet eller forstyrret af forskellige former for distraktion, men meditation udført med bhakti får en til at opfatte det

*Et liv ført i skyggen af en sådan illusion,
uvidenhed, mørke og ubevidsthed er som at
leve i helvede, hvorimod et liv ført med klarhed,
uskyld og munterhed er et himmelsk liv. Dette
er skønheden ved bhakti og hvad det fører med
sig. Den dag vi bliver virkelig trætte af at leve
et liv i mørke, erklærer vi i ren frustration,
”Fremover vil jeg leve et liv der fremmer de
indre værdier.”*

‘usynlige’ med større nøjagtighed, da sindet forbliver frit for kognitive og impulsive forstyrrelser. Distraktioner skyldes forskellige former for mental afvigelse. Disse

mentale afvigelser er resultatet af vores egne omstændigheder, som vi kalder samskaras.

At tæmme sindet, mens det langsomt frigiver samskaras, er en langsom proces i de fleste tilfælde. Vi har brug for meget tid til at tilpasse os til det indre miljø, mens samskaras langsomt viger for den indre rummelighed. Det er her, vi indser, at vi ikke kun har svært ved at modstå smerte, men også ved at modstå glæde.

Bhakti betyder også at leve et liv med en klar bevidsthed og i fuld forståelse om at gennemgå alle livets modsætninger med accept. Meditation er ikke kun en mental aktivitet, men noget der transcenderer sind og krop. Mange klager over, at deres meditation ofte er afsporet eller forstyrret af forskellige former for distraktion, men meditation udført med bhakti får en til at opfatte det 'usynlige' med større nøjagtighed, da sindet forbliver frit for kognitive og impulsive forstyrrelser.

At nå til en glad eller sørgelig tilstand i forhold til vores praksis, og til giveren af denne praksis, er i sig selv blandet med kompleksiteter. Så længe vores ønsker imødekommes, udvikler vi større tro. I det øjeblik et ønske er på ventelisten i længere tid begynder vi at miste troen enten på organisationen, vores praksis eller Guruen. Jeg ser dette dag ind og dag ud. Som for eksempel en praktiserende der skrev til mig, "Daaji, min tilstand har været så god. Min datter er nu gift med din velsignelse, og jeg føler mig helt fri. Jeg har ikke flere bekymringer, og jeg har besluttet at tjene dig hele mit liv." Et par uger senere beklagede den samme person sig over mig, og beskyldte mig endda for at være ufuldkommen! Og da jeg spurgte om grundene til denne beskyldning sagde han direkte, "Du hjalp ikke min kone under hendes sygdom. Nu er hun her ikke mere. Jeg bad til dig af hele mit hjerte og se hvad der skete. Nu har jeg mistet troen og er ude af stand til at meditere. Jeg ville ønske, at Babuji var her. Han ville helt sikkert have helbredt min kone."

Når man er vidne til sådanne oplevelser dagligt, værdsætter man virkelig visdommen i Narada Bhakti Sutra, 54:

गुण-रहितं कामना-रहितं प्रतिक्षण-वर्धमानं, अविच्छिन्नं
सूक्ष्मतरं अनुभव-रूपम्। (नारदभक्तिसूत्राणि ५४)

Bhakti er blottet for materialistiske kvaliteter og sanselig opfyldelse. Den gror og udvider sig stadigt – meget subtilt og oplevelsesrigt.

Sand bhakti påvirkes ikke af manglende belønning eller ekstra belønning. Den øges under alle omstændigheder. Det forhindrer dig ikke i at nyde samværet med din ægtefælle og børn. Når modgang hjemsøger en sådan bhakta (en hengiven), accepteres det hele med nåde og taknemmelighed. Bhakti kan aldrig være betinget. Den transcenderer både sind og hjerte, både logik og følelser. Bhakti er den mest afgørende faktor til berigelse af livet – til at opnå en ren bevidsthed.

Kærlighed er en bhakta's privilegium. Kærlighed betyder at give. Medfølelse handler om at give. Lidenskab derimod handler om at tage til sig og drage fordel af andre. Et medfølelse hjerte ved, hvordan man venter, mens en lidenskabelig person ikke kan klare at vente. Så vi kan roligt konkludere, som et eviggyldigt fænomen, hvad enten det er under Kali Yuga eller Sat Yuga – at personer, der er overvældet af lidenskab, kan aldrig stole på sig selv.

Et individ med en gradvist stigende kærlighed forbliver stadig usikker på at kunne have tillid, undertiden stoler han på sig selv og undertiden stoler han på den anden (hvilket også betyder ikke at stole på sig selv nogle gange og ikke at stole på den anden andre gange). En person besat af bhakti, en hengiven bhakta der har fuld tro på Herren vier sin tillid til Herren. En sådan overførsel er forædling og ophøjelse. En bhaktas tillid aftager aldrig, den er stadigt stigende.

*En person besat af bhakti, en hengiven bhakta der
har fuld tro på Herren vier sin tillid til Herren.
En sådan overførsel er forædling og ophøjelse.
En bhaktas tillid aftager aldrig, den er stadigt
stigende.*

En gang i 1981 hvor Babuji var i Ahmedabad, gav han et enkelt budskab. Han var på vej til Sydafrika med Shri Khusalbhai Patel og boede kun hos os to nætter. Denne enkle 'message' klinger stadig i mine ører:

राहें तलब में ऐसे बेखबर हो गए, मंज़िल पे आके मंज़िल को ढूँढते हैं।

De var så forvirrede i deres søgen, at selv da de nåede målet, ledte de stadig efter det!

Jeg var så over lykkelig og i ekstase, da jeg hørte disse ord. Dette forsikrede os om at vi havde nået målet! For en hengiven kan vejen faktisk blive målet, hvilket helt sikkert er et resultat af Hans nåde og barmhjertighed. Ellers har vi, fra vores side, ikke gjort noget som helst.

Hele vores praksis må være rettet mod at vi forbereder hjerter, der er ærbødige, dedikerede og har overgivet sig. Det er denne åbenhed – 'at være rede' – i det tomme hjerte, der tiltrækker det ultimative. Det endelige, kulminationen, sker kun på grund af guddommelig medfølelse og barmhjertighed, ikke fordi vi er parate og forberedte.

Hvad med Guruen og Gud? Hvis Gud kræver noget, så er han også en tigger. Vi kan ikke bringe ham ned på vores niveau. Og vil en Guru, der har transcenderet modsætningerne og tilstanden af 'levende død' og som også er blevet et med 'det Ultimative' nogensinde tillade nogen af sine disciple at tilbede ham? Han søger hverken anseelse eller berømmelse eller nogen form for omtale. Måske kan det, at huske på sådanne kvaliteter hos en værdig guru, redde os fra at komme på afveje. Som hengivne disciple, må vi lære at være i samklang med den, som vi finder værdig for vores opmærksomhed, vores tilbedelse og kærlighed.

Uanset hvad vi opnår gennem vores egen indsats, vil det altid blegne i sammenligning med de gaver, som Gud har givet. Gennem vores bod og vores dedikerede praksis over så mange år, kan vi stadig ikke kræve at det Ultimative skal stige ned i vores

hjerter til fuldkommenhed. Hele vores praksis må være rettet mod at vi forbereder hjerter, der er ærbødige, dedikerede og har overgivet sig. Det er denne åbenhed – 'at være rede' – i det tomme hjerte, der tiltrækker det ultimative. Det endelige, kulminationen, sker kun på grund af guddommelig medfølelse og barmhjertighed, ikke fordi vi er parate og forberedte. Det er her, vi kan sætte pris på visdommen i det berømte sloka fra Bhagavad Gita, kapitel II, vers 47:

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन ।
मा कर्मफलहेतुर्भूर्मा ते संगोऽस्त्वकर्मणि ॥

Du har ret til at udføre din foreskrevne pligt, men du er ikke berettiget til frugten af handlingen.

Opfat aldrig dig selv som værende årsagen til resultaterne af dine aktiviteter og bliv aldrig knyttet til ikke at gøre din pligt.

Med inderlige bønner,

Kamlesh

4 July 2021

Kanha Shanti Vanam

I anledning af 94-års fødselsdagen for
Pujya Shri Chariji Maharaj
DEN 24. JULI 2021

heartfulness
advancing in love

